

Oud-directeur Mammoet redt twee veerboten van sloop

Passie voor witte Parels

• Jan van Seumeren bij zijn 'Parels': „Met hun machtige schoorstenen waren het net de Nederlandse Titans.“

FOTO: ALDO ALLESSIE

'Scheepshistorie mag nooit verloren gaan!'

door FRED PRUIM

LELYSTAD, donderdag

Jarenlang stond hij, samen met zijn familie, aan het hoofd van het grootste kranen-, zwaartransport- en bergingsbedrijf ter wereld. Mammoet-baas Jan van Seumeren maakte samen met zijn broer Frans naam met het lichten van de Russische kernonderzeeër Koersk, maar ook met talloze andere hijskarweien die de concurrentie niet aandurfde.

„Kan niet' kwam niet voor in het woordenboek van de Van Seumerens. Nu zet hij zich in voor het behoud van twee klassieke, monumentale veerboten, die ooit in de volksmond de Witte Parels van de Zuiderzee werden genoemd.

„Dit is pure Nederlandse scheepshistorie. Dit mag niet verloren gaan, nooit.“ Jan van Seumeren (59) wordt bijna lyrisch als hij praat over de twee klassieke stoomveerboten, die hij van de sloop redde. Voor een kwart miljoen euro kocht hij beide schepen, de C. Bosman en de R. van Hasselt, die in de eerste helft van de vorige eeuw de veerdienst (en treindienst) tussen Enkhuisen en Stavoren onderhielden.

Bosman en de R. van Hasselt, die in de eerste helft van de vorige eeuw de veerdienst (en treindienst) tussen Enkhuisen en Stavoren onderhielden.

Antieke botter

De familie Van Seumeren

verkochte onlangs oogappel Mammoet. Het bedrijf was inmiddels uitgegroeid tot een gigantische wereldspeler, met de meeste kranen en zwaartransportmiddelen in 80 landen. Waar broer Frans zich meer en meer (en vooral in financieel opzicht) met zijn hobby FC Utrecht ging bezighouden (hij is zelfs eigenaar van de club), daar koos Jan voor de varende historie. „Oude schepen, het liefst met een verhaal, dat vind ik helemaal geweldig. Zo ben ik bezig om een antieke botter op te knappen, die afkomstig was uit een Frans museum, maar die kuis verrot was. Zo'n uniek schip, zo mooi...“

De twee 69 meter lange zusterschepen C. Bosman en R. van Hasselt kwamen in 1916 in de vaart, nadat ze waren gebouwd bij de scheepswerf Fop Smit in Kinderdijk. Ze onderhielden de veerdienst tussen het Friese Stavoren en het Noord-Hollandse Enkhuisen, totdat de Afsluitdijk was

aangelegd. Ze vervoerden vooral treinreizigers, die op de stations in beide steden uitstapten en zo de boot op konden. Er konden maximaal 1800 passagiers mee.

Titanics

„De beide schepen zijn écht op snelheid gebouwd. Door de ronde vorm en de aparte bouw hadden ze heel weinig weerstand in het water. Daar kwamen dan natuurlijk ook nog eens de krachtige stoommachines bij, die de veerboten aandreven. Met hun machtige schoorstenen waren het de Nederlandse Titans“, lacht Van Seumeren.

Uiteindelijk werden de Bosman en de Van Hasselt rond de jaren zestig van de vorige eeuw kort na elkaar uit de vaart genomen. De Bosman werd getransformeerd tot opleidingsschip in de Rotterdamse haven, de Van Hasselt deed onder de nieuwe naam

Flandria nog jaren dienst in de haven van Antwerpen als rondvaartboot. Voor de veerboten, die overigens beiden geen stoommachines meer aan boord hebben, dreigde een roemloos einde op de schroothoop, totdat Van Seumeren er lucht van kreeg.

„Ik zou zo graag zien dat deze twee prachtige schepen bewaard blijven voor het nageslacht. Het zou eeuwig zonde zijn als we ze vernietigen. Ik zoek mensen die er iets in zien om deze schepen te restaureren om ze vervolgens een nieuw leven te geven. Bijvoorbeeld als drijvend restaurant, als museumschip, als vergaderlocatie of voor mijn part een sportschool. Ik wil ze daar graag bij helpen en hoef er geen cent mee te verdienen“, aldus Van Seumeren.

De oud-Mammoetbaas zegt het jammer te vinden dat er in ons land zo weinig geld beschikbaar is voor het behoud van varende monumenten. „Als er bij een opgraving er-

gens een paar houten balken worden gevonden, of het 1001e grachtenpandje moet worden gerenoveerd, dan gaan alle registers open. Niets is te dol om dat spul te behouden. Op zich heel goed, maar zo'n mooi monumentaal schip moeten we niet laten verroesten.“

Van Seumeren beseft dat het inmiddels al wel vijf voor twaalf is. „Deze schepen liggen nu bij de vestiging van Mammoet in Lelystad. Maar ze kunnen daar niet voor eeuwig blijven. We zijn in gesprek met de gemeente Stavoren om van één van de schepen mogelijk een restaurant te maken. Iets definitiefs is er nog niet. Kijk, ik kan ze zo verpatsen aan Turkije, het Verre Oosten of aan de VS. Maar dan zijn ze voorgoed weg uit ons land. Dat mag natuurlijk niet gebeuren!“